

La Columna del Vallès ha tornat al front d'Aragó

Dimarts vespre es circulà l'ordre que l'endemà, a les vuit del matí, s'havien de concentrar en nostra ciutat els milicians de la columna del Vallès Oriental, cada ú amb l'equip complet de campanya.

En efecte, dimecres, dia 18, els braus milicians que havien passat uns dies de repòs prop de llurs famílies, obediets a la consigna donada, ocuparen cada ú el seu lloc. A la Conselleria de Defensa es féu el repartiment de les robes d'abric, als que encara no les tenien, i les cinc centúries de la columna es formaren a la caserna, des d'on es dirigiren, després de migdia, a l'estació de França, on hi havia preparat el tren que havia de portar els nostres germans al lloc de concentració que se'ls havia designat a Barcelona.

A l'estació hi havia tot Granollers, puix que tothom volgué acomiadar els soldats del poble en la seva segona sortida vers el front de guerra d'Aragó.

L'acomiadament fou una demostració evident del coratge que empeny el nostre poble en aquesta lluita homèrica contra el feixisme internacional i una altra prova de la fe en la victòria final i de l'esperit de sacrifici per a vèncer el formidable enemic.

La nit mateixa de dimecres les milícies del Vallès partiren de nou des de Barcelona vers el seu destí al front d'Aragó.

Nosaltres repetim el crit de tot el nostre poble: Força sortí, amics! Que la llum de la victòria us guii al combat per la victòria!

A reveure!

L'equip de fortificació ha marxat vers el front

Divendres de matí marxà vers el lloc que l'alt comandament ha senyalat a la Columna de Fortificacions, la Secció del Sindicat de Construcció de la nostra ciutat.

Els obrers expedicionaris, milícies del treball de defensa de les envestides del feixisme, partiren de l'estació del Nord vers el lloc de concentració de Barcelona. El nombre d'aquests obrers granollerins és de 125 i tots s'han allistat voluntaris per a cooperar a la gran obra d'alliberar la pàtria del paorós pesombre del feixisme, sanguinari i criminal, que arreu porta el crim i la devastació.

Granollers pot ben enorgullir-se d'aquesta nova aportació que fan les nostres masses obreres responent a la crida dels capdavanters d'aquesta resistència per a la defensa, fins al sacrifici, de la nostra condició d'éssers lliures i dignes de la missió que el destí ha senyalat al poble ibèric.

El nom de la nostra ciutat ben amada és dit i repetit a tots els llocs on es combat a la defensa de la llibertat i per la

consolidació d'una societat nova més justa i més humana. I des d'ara, a la rearguarda del front d'avançada en terres d'Aragó, els treballadors de Granollers són també a fer infranquejable el pas de l'enemic vers la nostra Catalunya lliure i forta, baluard de les llibertats de la pàtria i de la dignitat civil del nostre poble.

L'equip de construcció de Granollers iel componen 125 obrers paletes, fusters i manyans, i amb el fons que amb l'esforç de tots havien arribat a fer, han pagat les despeses del seu equip de campanya. Amb diners guanyats per aquests mateixos treballadors granollerins, han adquirit robes d'abric, llits, útils de cuinar i les eines mateixes de treball que hauran d'utilitzar en el seu combat silencios i incessant contra el feixisme. L'equipatge d'aquests nostres obrers ha valgut més d'onze mil pessetes. Senyallem, enorgullits, aquest gest magnífic de les milícies del treball i posem lo com exemple perquè no l'oblidin aquests bandits—que encara en queden—que, ben arrapats al seu calaix, egoistes fins al suïcidi, remuguen malediccions i reneugen pel més lleu sacrifici que els és imposat

Dues anècdotes

Aquesta és del front, al sector de Vicién, on hi havia la Columna del Vallès Oriental.

Es de nit, i quatre companys nostres, Escrits, Vidal, Fernández i Serres, segueixen, per aquest mateix ordre, les trinxeres construïdes pels nostres milicians.

Escrits explica, amb molta precaució i molt baixet, a en Vidal, nou arribat a aquell sector, coses relacionades amb la lluita, i en Vidal, també amb molta precaució, ho va passant als qui el segueixen.

L'Escrits va contant coses al seu company sempre parlant en veu molt baixa, com si tingués por que el sentís l'enemic.

A l'últim, en Vidal pregunta al seu company:

—Escolta, Escrits: Que són molt aptop els feixistes?...

—A vuit quilòmetres...

—Doncs, per què parles tan baix?...

—Oh, noi! Es que estic afònic...

* * *

Som al cafè de La Unió Liberal, l'endemà de l'arribada de la Columna,

A la taula rodona, junt amb amics italians anti-feixistes, es comenten casos i facècies dels nostres lluitadors. Un dels italians vé que s'aixeca de la taula i molt cortesment diu:

—Excusati!

I un músic que seia al seu costat respon, molt ingenuament:

—Miri, segueixi per allí...

El nostre músic va confondre els modals de l'italià amb una necessitat fisiològica i li senyalava el camí del W. C.

L'italià canvià simplement de taula, on s'havien assegut altres amics.

D C V I I

Voldríem tenir una força, una capacitat acumulativa d'observació que perdurés en el trànsit d'aquesta guerra ferroge, per tal de poder després, si n'eixim amb vida i salut, desenvolupar en un memorial la fisonomia singularíssima d'aquestes jornades inoblidables, puix que en el nostre país està succeïnt un fenòmen extraordinari que sens dubte la història assenyalara com únic en els seus anys.

La commoció de la guerra civil ha suscitat a Catalunya la dèria de l'organització. Es en aquest aspecte abstracte de l'organització que la nostra observació vol deturar-se i examinar caïres que en el futur desapareixeran o es transformaran, però que en l'hora present són curiosíssims.

En efecte: en relació a la moda (aspecte fonamental en la psicologia d'un poble) s'intenta organitzar, com als inicis del segle XVII, el vestit nacional, completament desarrelat, però de la tradició i de l'ancestral aspecte pintoresc. L'adaptació de la boina bilbaïna, de la caçadora del canadà i del sweter escocès a la nostra indumentària té tots els caràcters d'una organització nacional.

En altre ordre de coses també i s'organitza l'alimentació sots el sistema anglès. La tradició anglesa dona un cert caràcter de tabú a totes les funcions fisiològiques de l'individu. L'esternudar, el mocar se, tossir, etc, etc, i fins el menjar, constitueixen actes suspectes i convenients de dissimular. D'això en pervé el sandwich, forma ràpida i exempta de complicacions per a alimentar se. Ací s'està organitzant, en plena guerra, aquesta forma alimentària. L'escudella i la carn d'olla, sistema antic i reposat, de veritable fruïció fisiològica, tendeixen a desaparèixer.

L'art s'organitza en un sentit exacerbant. En els cartells de guerra, hom pot observar una estilització, més ben dit, una exacerbació de línies que no els fan més psicològics, sinó més transfuques vers un criteri artístic no definit encara.

No podem format judici del vertader trànsit que és el que representa l'hora present, però sí constatem com en aquest procés la força racial, ferm puntal del nostre caràcter, va cedint, cedint i oblidant que les normes justes i eficaces del progrés les tenim aquí, ben lluny del miratge de les teories nòrdiques a les quals potser ens afecionem massa,

L'ALTRE